

Съдът като се запозна с жалбата, с доводите и възраженията на страните по нея, както и със събраните по делото материали, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, разгледана по същество е основателна.

За да остави без уважение искането на обвиняемата Л. Х. Д. и нейния защитник за промяна на изпълняваната спрямо същата мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека, СНС е приел, че и към настоящия момент продължават да съществуват в кумулативна даденост всички предпоставки на чл.63, ал.1 от НПК.

Крайният правен извод на обжалваното определение не се споделя от настоящият съдебен състав, макар значителна част от констатациите на първостепенният съд да са правилни.

Първото законово условие, свързано с наказуемостта на деянията – предмет на обвинението, е налице, тъй като със съставено валидно постановление за привличане от 08.06.2020 г. на Д. е вменено извършването на три престъпления (а не на две, както е посочил СНС), всяко от които се наказва с „лишаване от свобода“, а именно:

по чл.321, ал.3, т.2 вр. с ал.2 вр. с чл.93, т.20 от НК – за участие в периода месец януари 2016 г. – 25.04.2020 г. в гр.С. на територията на Република България в организирана престъпна група, образувана и ръководена от обв.М. Д., с участници още А..Й. (управител на „Т. Л.“), А. Д. (управител на „С.“ ЕООД), А. А. и П. М. (последните двама управители на А.С.Т. С.“ ООД), като групата е създадена с цел извършване на престъпления по чл.248а, ал.5 вр. с ал.3 вр. с ал.2 от НК и по чл.255, ал.1, т.2 от НК, с користна цел и в нея участват длъжностни лица;

по чл.269, ал.1 от НК – за заплашване на 30.04.2019 г. на Г. Т., натоварен с упражняване на властнически функции, с цел да го принуди да извърши определено действие по служба;

и по чл.248а, ал.5 вр. с ал.3 вр. с ал.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК – за представяне, като извършител в периода 01.01.2017 г. до 31.05.2019 г. в гр.С., на **неверни сведения**, в качеството си на управител на „Н.“ ООД, пред служители на ГД „Европейски фондове за конкурентноспособност“ към МИ (управляващ орган по оперативна програма „Иновации и конкурентноспособност“ 2014 – 2020 г.), изразяващи се в това че:

по процедура „BG16RFOP002-1.001 Подкрепа за внедряване на иновации в предприятията“ и по проект „Внедряване на интелигентно софтуерно решение за автоматично идентифициране на проблеми по пътната мрежа М. R. S. – иновация от Н. ООД“, фирма „Т. Л.“, с управител обв.А. Й., е произвела, доставила и монтирала техническо оборудване, състоящо се от 2 бр. специализиран сървър, безпилотен летателен апарат, мобилна компютърна конфигурация с вграден

специализиран софтуер – 4 бр. и автономна наземна станция за събиране на данни, които неверни сведения се съдържат в следните документи, изготвени от А. Й.: оферта от „Т. Л.“ с дата 10.03.2017 г.; приемо-предавателен протокол за доставка от 03.02.2018 г. (подписан от А. Й. и Л. Д.); приемо-предавателен протокол за доставка от 01.06.2017 г. (подписан от А. Й. и Л. Д.); 4 бр. фактури за доставка на специализирано оборудване и специализиран софтуер на обща стойност 1 358 800 лева без ДДС (издадени от А. Й.); договор между „Т. Л.“ и „Н.“ ООД от 04.04.2017 г. за доставка на оборудване и софтуер (подписан от обв.Й. и обв.Д.); 2бр. декларации от 13.03.2017 г. и от 27.03.2017 г. по образец по чл.7, ал.5 от ПМС № 160/01.07.2016 г. от Л. Д., че не се намира в състояние на конфликт на интереси и свързаност;

по процедура „BG16RFOP002-2.002 Развитие на управленския капацитет и растеж на малките и средни предприятия“ и по проект „Подобряване на управленския капацитет и отговорността към околната среда на Н. ООД“, фирма „Т. Л.“, с управител обв.А. Й., е произвела, доставила и монтирала техническо оборудване по този проект и неверните сведения се съдържат в документи изготвени и подписани от А. Й., докато в действителност активите са с произход различен от „Т. Л.“; като в рамките на същата процедура обв.Л. Д. е декларирала в 2 бр. декларации – от 25.04.2017 г. и от 18.04.2017 г. по образец по чл.7, ал.5 от ПМС № 160/01.07.2016 г., че не се намира в състояние на конфликт на интереси;

като деянията са извършени в съучастие с обв.А. Й. (помагач), а в резултат на същите „Н.“ ООД е получило средства от фондове, принадлежащи на ЕС общо в размер на 1 354 990 лева.

Второто законово условие – обосновано предположение за извършване на вмененото/ите престъпление/я, не е било обсъдено изобщо от СНС за третото обвинение на Л. Д., но е било предмет на обсъждане порано от съдилищата, в предходна процедура по чл.65 от НПК, инициирана от същата жалбоподателка.

Въз основа на собствен прочит на доказателствената съвкупност по делото, настоящият състав на АСНС, счита, че няма основания да се разграничи от становището на предишните въззивни състави, относно доказателствената обезпеченост до степен на разумно подозрение по първото и третото обвинение на Л. Д. и отсъствие на такова подозрение по второто й обвинение.

Разследваната проява на обв.Д. спрямо свид.Т. е била задълбочено разисквана в определението на АСНС по чл.64, ал.7 и сл. от НПК, както и в определението на АСНС по чл.65 от 11.06.2020 г. по ВНЧД № 287/2020 г., а при положение, че нови доказателства в подкрепа на обвинението по чл.269, ал.1 от НК не са събрани, доводите на визираните съдебни актове,

които впрочем се покриват и с онези, изразени в обжалваното определение на СНС, заслужават да бъдат поддържани.

Що се касае до обвиненията по чл.321 и чл.248а, ал.5 от НК, настоящият съдебен състав намира, че обоснованото предположение продължава да е налично и не е разколебано, противно на изразената от защитата теза в обратния смисъл, с изключение на предмета на дейност на инкриминираното сдружение – извършване на престъпления и по чл.255 от НК, за каквато цел до момента по делото не са ангажирани никакви доказателства.

Доказателствените източници, формиращи разумно подозрение за авторство на Д. по двете горесцитирани деяния са: показанията на свидетелите Р. К., Б. И., Х. С., Е. З., Г. Т. и Л. Г. (служители на Министерство на икономиката, които са били ангажирани с администрирането на отделните инкриминирани преписки и с проверката за изпълнението на условията по договорите), показанията на свидетелите В. Б., Х. М., П. М., Г. С., Ж. Д., Н. К., П. П., М. А., Д. Д., Д. Л., И. Н., С. Ш., В. М., К. И., М. С., И. К., В. М., А. Т., Л. Ш., Г. Г., В. В., М. Д., Б. П., Т. А., Ж. М., М. Т., К. А., Д. К., М. М., А. С., О. У., А. Г., М. М., С. К., Х. Х., Д. И. и И. С. (служители на Н. ООД), показанията на свидетелите К. А. и П. Ж. (поемни лица при претърсването и изземването в офиса на „А.С.Т. С.“ ООД в гр.П., на ул. „.....“ № ...), показанията на свидетеля Е. Д. (своеобразният наемодател на офиса на „Н.“ ООД в гр.П.), обясненията на обвиняемата А. Й., протоколите за оглед на веществени доказателства, писмените доказателства – договорите за безвъзмездна финансова помощ с „Н.“ ООД, „А.С.Т. С.“ ООД, „С.“ ЕООД и „Н. г.“ ООД, приложените във връзка с тяхното сключване документи, изискуеми по процедурите за отпускане на безвъзмездна финансова помощ (оферти, приемо-предавателни протоколи, фактури, декларации и пр.), уведомления по сигнали за нередности, протоколи за проверки планови и внезапни на място, решенията на управляващия орган (УО) по оперативна програма „Иновации и конкурентноспособност“ 2014 – 2020 г. в МИ, справки от ТР за състоянията на дружествата и удостоверения от АВ за същите.

Упоменатите доказателствени източници, като е приел и въззивният съд в определението си от 10.07.2020 г. по ВНЧД № 331/2020 г., позволяват с основание да се предполага, че жалбоподателката Л. Д. и съпроцесникът ѝ М. Д., наред с чисто легалните си занимания, развивани в управляваната от Д. софтуерна фирма „Н.“ ООД (на практика ръководена и от двамата), са изградили и експлоатирали неправомерен механизъм (схема) за получаване на финансови средства по действалата в периода 2014 – 2020 г. оперативна програма „Иновации и конкурентноспособност“ при МИ, изразявал се най-общо в невярно документиране при кандидатстването за финансиране на определени проекти, в симулиране изпълнението на условията по сключените договори за отпускане на

безвъзмездна финансова помощ, в спомагане и на други лица – управляващият „С.“ ЕООД обв.Александър Деянов и последователно управляващите „А.С.Т. С.“ ООД – обвиняеми М. и А. също да получат такава помощ (респ. ползвайки услугите на управителите на последно посоченото дружество вероятно за невярно документиране и по финансови процедури на „Н.“ ООД), както и ангажирайки обв.А. Й., чрез създаденото на нейно име търговско дружество в чужбина „Т. Л.“, регистрирано по интернет от България в Обединеното Кралство, за осигуряване на редица документи с невярно съдържание, употребени в разследваните финансови процедури.

Същите доказателствени източници позволяват с основание да се предполага още, че финансовите средства, отпуснати от фондове на ЕС на „Н.“ ООД по двата инкриминирани проекта „Внедряване на интелигентно софтуерно решение за автоматично идентифициране на проблеми по пътната мрежа М. R. S.“ и „Подобряване на управленския капацитет и отговорността към околната среда на Н. ООД“, са били получени от дружеството въз основа на неверни сведения, отразени в изготвени фиктивни документи за нереални сделки и други дейности.

Няма спор по делото, а това е видно и от приложените писмени доказателства, в т.ч. по преписките за финансиране, че двата горепосочени проекта, по които „Н.“ ООД е получило безвъзмездна финансова помощ са били с фиксирано мястоизпълнение гр.П., който район е давал преимущество при точковото оценяване на проектите, а освен това и че по двата проекта, доставчик на активите на „Н.“ ООД се е явявало дружеството „Т. Л.“. Град П. е съставлявал мястоизпълнение и по финансираните с европейски средства проекти на „А.С.Т. С.“ ООД и на „С.“ ЕООД.

Гласните доказателства по делото позволяват с основание да се предполага, че в това населено място на практика не е извършвана никаква реална дейност по процесните проекти, че на отразените в документите дати, там не е било доставяно и инсталирано техническото оборудване и софтуер по проектите, а активите се осигурявали само когато се е очаквало да бъдат извършвани планови проверки върху инвестициите от служители на МИ, както и че наетите за офиси малки помещения или през повечето време не са функционирали (офисът на „Н.“ ООД) или в тях са били извършвани други дейности. В тази връзка са показанията на свид.К. И., който твърди, че заедно с колегата си Дейвид Александров са били наети да обслужват П. офис на „А.С.Т. С.“ ООД от началото на 2017 г. до пролетта на 2020 г., но същевременно за три месеца през 2018 г. е работел и за „Н.“ ООД, като престоявал в офисите и на двете фирми, но задачите, които били възложени на него и на колегата му от работодателите, нямали нищо общо с европроектите – задълженията им в „А.С.Т. С.“ ООД се изразявали в поддръжка на компютърната техника и терминалите на Е. и

Е., каквито били позиционирани в тамошния офис на същата фирма, а задълженията им в „Н.“ ООД били свързани единствено с програмния продукт С. (за обработка на сигнали от граждани и тяхното пренасочване до съответните институции – съставляващ и основна дейност на „Н.“ ООД). Според наличните доказателства по делото, други служители в П., както на „Н.“ ООД, така и на останалите разследвани дружества-бенефициенти, не е имало. Според показанията на свид.Е. Д., своеобразен наемодател на помещението, ползвано като офис от „Н.“ ООД в гр.П., това помещение, когато минавал покрай него било все заключено и със спуснати щори. Според показанията на свид.М. А., служител на „Н.“ ООД в гр.С., за офиса на дружеството, който се намирал извън столицата, били изпратени 4 стационарни компютъра, за да се отчете някакъв европроект, които после трябвало да бъдат върнати в С.. В такава връзка – за изпращани компютри от С., са и показанията на свидетелите А. С. и С. К. (също служители на „Н.“ ООД), както и показанията на свид.С. Ш., лично участвал в транспортирането на компютрите. Съгласно показанията на свидетелите – служители в МИ Р. К., Б. И. и Е. З., при извършената внезапна проверка през месец март 2018 г. на П. офис на „Н.“ ООД (в която участвали първите двама от тях), се констатирало, че там не се намират активите по съответния проверяван проект, при внезапната проверка през месец април 2018 г. достъп до помещението изобщо не бил осигурен, като било и изрично отказано да се осигури такъв, а при внезапната проверка през месец февруари 2020 г., в която участвала лично и свид.З. на вратата на заключеното помещение, играещо ролята на офис на „Н.“ в гр.П., имало поставена табела „продава се“. Тогава достъп отново не бил осигурен, а при обаждане към обв.Л. Д., последната отказала предоставянето на такъв под претекст, че длъжностните лица нямали право да извършват визити без предупреждение.

Гласните, писмените и веществените доказателства по делото дават основания разумно да се предполага още, че подготовката на документите за кандидатстване по проектите, респ. участието в самите финансови процедури, както на „Н.“ ООД с управител обв.Л. Д. и на „Н. Г.“ ООД с управител обв.М. Д., така и на дружествата „А.С.Т. С.“ ООД и „С.“ ЕООД, е ставало чрез активните действия на обв.Л. Д. и обв.М. Д., тъй като според показанията на свид.Т. А. – юрисконсулт в „Н.“ ООД в периода 2018-2019 г., именно същите двама обвиняеми му възлагали да изготвя декларации, договори и пр. за общо 23 дружества, сред които и споменатите, като данните за всички подготвени от свидетеля документи, му осигурявали Д. и Д.. От показанията на свид.Д. К. е видно, че на нея, като мениджър управление на проекти в „Н.“ ООД и е било възложено проверката на проекта, по който кандидатствало „С.“ ЕООД, а според показанията на свид.Е. З., с придвижването на проекта на това дружество се занимавали обвиняемите Л. Д. и М. Т.. Видно от показанията на проверяващите

служители при МИ, именно обв.Л. Д. контактувала с тях по повод проверката на дружеството „С.“ ЕООД, регистрирано на името на нейния брат, а свид.Х. С. е конкретизирал, че на срещата по повод предприетото редуциране на финансовата помощ за въпросното дружество „С.“, са се явили обвиняемите Д. и Д.. От приложените по делото писмени доказателства става ясно, че едно и също дружество – „Т. Л.“ е било вписано като „доставчик“ на активи по мнозинството от инкриминираните проекти (не само на бенефициента „Н.“ ООД), като документите за регистрацията на това дружество, както и документи, съставени за сделки и др. правоотношения между „Т. Л.“ и „А.С.Т. С.“ ООД, както и между тях и други юридически лица са били намерени и иззети при претърсването на обитаваното от обв.Д. жилище в гр.С..

И този съдебен състав на АСНС застава на становището, че доказателствената съвкупност позволява разумно да се подозира, че „Т. Л.“, с управител обв.А. Й. е било фиктивно дружество, без реална търговска дейност, което е било регистрирано единствено с цел да осигурява мним документален поток, необходим за удостоверяване пред съответните български органи на определени обстоятелства, касаещи процедурите по финасиране. Основания за това му дават обясненията на обв.А. Й. и другите налични гласни доказателства. В обясненията си обв.А. Й. – артист на свободна практика, е заявила, че „Т. Л.“ е било регистрирано по искане на нейната приятелка обв.Л. Д., че Й. като негов управител никаква дейност с дружеството не е извършвала, че същото не е разполагало с персонал, защото нямало наети работници или подизпълнители, че тя самата не е имала специални умения за работа със софтуер, а е предоставила на Д. възможността да оперира с фирмата й, както намери за добре, като твърди, че подписвала всички документи (договори, фактури и каквото й занесат), свързани с „Т. Л.“, носени й от изпратено от обв.Д., момиче. Обстоятелството, че обвиняемите Д. и Й. били приятелки, което впрочем не се отрича от тях, се твърди и в показанията на свид.М. М., също служителка на „Н.“ ООД, а за посещения на обв.А. Й. в офиса на „Н.“ ООД в гр.С. и нейни контакти с обвиняемите Д. и Д., сведения се съдържат освен в показанията на М., но и в показанията на свидетелите Л. Ш., И. С., Ж. Д., Н. К..

Следователно, по делото продължават да се съдържат доказателства, за вероятно трайно обединяване на волите и усилията на няколко наказателноотговорни субекта, сред които и жалбоподателката, за съгласувано реализиране на престъпления по чл.248а от НК.

И преди да се премине към конкретно инкриминираните документи, които вероятно са съдържали неверни сведения по двата процесни проекта на „Н.“ ООД, включени в третото обвинение на жалбоподателката, е необходимо да се отвори една скоба – не само за тези документи, но и за останалите, инкорпорирани по делото, по които дружеството „Т. Л.“ се е

явявало „доставчик” на стоки или изпълнител на „услуги”, могат да се направят основателни предположения, че са отразявали неверни обстоятелства, неотговарящи на обективната действителност. Не само, че не са налични (прим. инкорпорирани чрез претърсване или доброволно предаване), но не са били и впоследствие представени никакви документи, които да удостоверяват откъде и по какъв начин „Т. Л.” се е снабдявало с активите, които е „продавало” на контрагентите си. Освен това и различните „услуги”, които същото дружество е трябвало да изпълнява за контрагентите си (прим. внедряване на доставени софтуерни системи, тестването им, обучение на служители на контрагента за работа с тях и пр.), вероятно не са могли да бъдат осъществени, при положение, че според доказателствения материал „Т. Л.” не е имало никакъв ресурс за изпълнението им, докато част от възложителите (прим. „Н.” ООД) са разполагали с подобен ресурс.

Относно инкриминираните документи по третото обвинение:

За представените по двете финансови процедури декларации от обв.Л. Д. за липса на конфликт на интереси и свързаност, мнението на съдебният състав изцяло се припокрива с изразеното вече по този въпрос от АСНС в определението му от 11.06.2020 г. по ВНЧД № 287/2020 г. След като от обясненията на обв.А. Й. е изводимо, че регистрираното на нейно име дружество „Т. Л.” е било предоставено практически на разположение на дългогодишната ѝ приятелка обв.Л. Д. и вероятно последната е упражнявала контрола върху него, то може с основание да се предполага, че жалбоподателката се е намирала в състояние на свързаност с това дружество, респ. с неговия управител – обв.А. Й., по смисъла на пар.1, т.13 и т.14, б. „в” от ДР на Закона за публичното предлагане на ценни книжа, ако се приеме, че „Т. Л.” се приравнява на „подизпълнител” в двете процедури по финансиране на „Н.” ООД.

Във връзка с финансирането на проекта „Внедряване на интелигентно софтуерно решение за автоматично идентифициране на проблеми по пътната мрежа М. R. S. – иновация от Н. ООД“ (по процедура „BG16RFOP002-1.001), от страна на обв.Л. Д. пред МИ са били представени: - **оферта** от „Т. Л.” с дата 10.03.2017 г., с която цитираното дружество е отправило предложение към „Н.” ООД да му осигури специализиран софтуер и специализирано оборудване, по обособени позиции, а именно: безпилотен летателен апарат (т.нар. дрон), автономна наземна станция за събиране на данни, самозареждане и съхранение на въпросния безпилотен летателен апарат, мобилна компютърна конфигурация с вграден специализиран софтуер – 4 бр., сървъри, както и 1 бр. софтуер с алгоритъм за интелигентно локализиране и трансформиране на последователност от маршрутни точки, за обща сума от 1 358 800 лева; - **договор** от 04.04.2017 г. между „Т. Л.” и „Н.” ООД за доставка на същото оборудване и софтуер; - **четири фактури**, две от тях датирани на

07.04.2017 г. и две – на 01.06.2017 г. за доставка на тези активи; и **приемо-предавателен** протокол от 01.06.2017 г. Съгласно визираните документи, на посочените в тях дати и места, активите, за които се е отнасяла офертата, са били доставени от „Т. Л.” на „Н.” за посочената цена, като доставчикът се е ангажирал и с въвеждането в експлоатация на софтуера и техническото оборудване. Наред с това, в приемо-предавателния протокол е вписано, че „Т. Л.” е и „**производител**” на двата броя специализирани сървъри и на наземната станция за безпилотния летателен апарат, както и че артикулите по договора са били доставени, инсталирани и тествани на адрес в гр.П. на дата 01.06.2017 г., и че отговарят на техническата спецификация.

От разискваните вече обяснения на обв.А. Й. разумно може да се допусне, че управляваното от нея дружество няма как да е било производител на сървърите по проекта, нито на наземната станция за дрона, поради липса на обективни възможности за това, а отделно в обясненията си същата отрича да е инсталирала софтуер в П. или някъде другаде. Според показанията на разпитаните свидетели – служители на „Н.” ООД, които са имали впечатления за поръчания от дружеството по интернет и доставен в софийския им офис дрон, наподобяващ по показатели машината по горепосочения проект, а именно В. Б., М. С., А. С., Г. С., Д. Д., М. А. и П. П., този дрон през повечето време е стоял в офиса в С. и с него дейности не са били извършвани (освен тестване), не е имало изобщо изначално осигурен софтуер за работа с машината, а т.нар. наземна станция за дрона, която е трябвало да служи за излитане, приземяване, съхранение, събиране на данни и пр., е била възложена за изработване на свид.А. С. – служител на „Н.” ООД, който работел до напускането на дружеството по тази задача. От техните показания е видно, че когато дронът е бил осигурен (около лятото на 2017 г., съвпадащо като време с отразеното в инкриминираните документи за доставката), машината нито е била доставена в гр.П., нито е била придружавана от специализиран софтуер, нито от наземна станция. От показанията на свидетелите М. А., С. Ш., А. С., е видно, че в офиса на „Н.” ООД в гр.П. не са били доставяни и преносими компютри, а са били изпращани стационарни компютърни конфигурации, от софийския офис на дружеството, като от изложеното от Ш. и А., е изводимо, че позиционирането на тази техника там е било предназначено за плановите проверки от представители на икономическото ведомство във връзка с европроектите, което намира потвърждение и в показанията на свид.К. И.. Според показанията на свидетелите Р. К. и Б. И., при внезапната проверка на офиса на „Н.” ООД в гр.П. през месец март 2018 г. там не са се намирали нито безпилотния летателен апарат, нито мобилни, т.е. преносими компютри, а при последващи разговори с обв.Л. Д. същата съобщила на проверяващите две напълно различни версии за дрона.

Въпросният дрон е бил пренесен в гр.П. за да се демонстрира като наличен актив при последваща, вече планова проверка от представители на МИ, данни за което се съдържат в показанията на свид.К. И., който заварил машината при започване на работа за „Н.“. Според показанията на свид.И. С., дронът се появил отново в централния офис на „Н.“ ООД в гр.С. след извършен ремонт на този офис. Никой от разпитаните по делото свидетели не заявява да е виждал или да знае дронът да е бил ползван по предназначението си по проекта.

Впрочем дали финансиранят по същия проект актив – софтуер е бил един и същ с по-рано финансиран пак по европейски проект софтуер, доставен на бенефициента „А.С.Т. С.“ ООД, което обстоятелство не е изяснено по делото (предстои установяването му посредством назначената компютърно-техническа експертиза), всъщност няма онова съществено значение, което му се придава, защото и от наличната към момента доказателствена маса, може разумно да се подозира, че този софтуер не е бил осигурен от управляваното от обв.А. Й. дружество „Т. Л.“, както е записано в офертата, договора и приемо-предавателния протокол, нито е бил доставен и инсталиран в гр.П. на отразената в документите дата.

Наличието на мотивиран отказ за образуване на досъдебно производство във връзка с горния проект, който е бил отменен, не променя с нищо позицията на настоящия съдебен състав по обосноващото предположение. Действително отказът е детайлно мотивиран, каквито доводи се излагат от защитата на жалбоподателката, но неговата правна аргументация е била съобразена с и е зависела от установените тогава фактически данни от проведената предварителна проверка по случая. Последната обаче, може да се нарече всичко друго, но не и задълбочено и пълноценно разследване на фактите по казуса, към каквото тогава не се е пристъпило.

Във връзка с финансирането на втория проект „Подобряване на управленския капацитет и отговорността към околната среда на Н. ООД“ (по процедура „BG16RFOP002-2.002), не са инкриминирани конкретни документи, по които съдът да вземе отношение, а в обвинението е посочено общо, че неверните сведения се съдържат в „документи изготвени и подписани от А. Й.“ и касаят обстоятелствата, че фирма „Т. Л.“, с управител обв.А. Й., е произвела, доставила и монтирала техническо оборудване по този проект, докато в действителност активите са с произход различен от „Т. Л.“. Макар обвинението в тази част да се нуждае от конкретизация, за невярно документирание може да се предполага и по този проект, най-малкото с оглед разгледаните по-горе доказателства, навеждащи на отсъствие на обективни възможности за „Т. Л.“ да разработи и въведе за нуждите на „Н.“ ООД активите по проекта („ИКТ базиран софтуер за управление на бизнес процесите в „Н.“ ООД и ИКТ базирана софтуерна система за управление на ресурсите и оптимизиране на

процесите”), респ. да обучава служители на „Н.” да работят с него. Допълнителни основания за извода на съда му дават и показанията на свид.В. М. – записана като „обучена” от представители на „доставчика” „Т. Л.” на 16.08.2017 г., когато според документите по проекта активите са били „доставени, инсталирани, интегрирани и тествани” на адреса на „Н.” в гр.П., защото същата свидетелка е заявила, че е работила само в офиса на „Н.” ООД в С. и не е осведомена дали дружеството е имало офис в П., че извън двата софтуера, по които е работила („Л.” и „С.“), за други не знае, не познава лицето А. Й. и не е чувала нищо за дружеството „Т. Л.”.

По третата предпоставка:

Риск от укриване на жалбоподателката не е приеман до момента като реално съществуващ, нито са настъпили обстоятелства, от които да се съди за възникване на такъв.

Рискът от криминогенна активност обаче, продължава да е наличен и все още интензивен, с оглед обилните данни по делото за заплахи и опити за шантаж на държавни служители, за заплахи и изпитван страх по повод свидетелската позиция и на един от бившите служители на „Н.” ООД, който е изразил опасения за възможно въздействие от страна на обвиняемите Д. и Д. върху него или върху бившите му колеги във връзка с показанията им. Този въпрос е бил коментиран подробно от АСНС в произнесеното преди по-малко от месец определение във връзка с жалбата на обв.М. Д., като няма причина да се интерпретира различно за настоящата жалбоподателка, доколкото данните визират и двете лица едновременно, а по делото не са събрани нови доказателства, които да ги опровергават. Освен това, става дума за поведение, демонстрирано в лични разговори и контакти по телефон, а не в писмени съобщения, на които акцентира защитата. Т.е. опасността от извършване на престъпление, въззивната инстанция понастоящем съотнася към опасността от повлияване на наказателния процес, който все пак за обв.Л. Д. се води по обвинения за тежки умишлени престъпления и солиден вредоносен резултат от едно от тях, възлизащ на над милион и триста хиляди лева.

Дори и без да обсъжда доказателствата за здравословното състояние на Л. Д., за изясняване на което първостепенният съд е назначил и изслушал съдебно-медицинска експертиза, въззивната инстанция счита, че процесуалното положение на обвиняемата се нуждае от облекчаване, защото най-тежката процесуална рестрикция, с оглед периода на прилагането ѝ, възрастта, чистото съдебно минало, образованието, социалния статус, работоспособността и пола на лицето, вече е непропорционална, а неутрализирането на специфичния горепосочен риск е постижимо и със следващата по тежест мярка „Домашен арест”, която ще даде възможност и за провеждане на предписаната терапия във връзка със здравословните оплаквания. Това становище е продължение на изразеното от апелативния съд схващане, обявено в предходна процедура по чл.65 от

НПК в рамките на същото наказателно производство (по жалба на обв.М. Д.) за недопускане арестният престой, в аналогична хипотеза, да надхвърля онази продължителност, която е необходима за оптималното обективно доказателствено обезпечаване на делото в досъдебната фаза, за което впрочем вече беше предоставена възможност на органите по разследването.

Предвид горното, жалбата се явява основателна, като атакуваното с нея определение следва да бъде отменено. Ето защо

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 30.07.2020 г. по НЧД № 1950/2020 г. на СНС, 11 състав, с което е оставено без уважение искането на обвиняемата Л. Х. Д. за промяна на изпълняваната спрямо нея мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека, като вместо това

ИЗМЕНЯ мярката за неотклонение на Л. Х. Д. ЕГН: обвиняема по ДП №26/2020 г. по описа на СО СП, пр. пр. № 849/2019 г. на СП „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, която да се изпълнява на адрес гр.

Определението е окончателно.

Обвиняемата да се освободи незабавно от Следствения арест, ако не се задържа на друго основание.